

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **F. P.**
zastoupen JUDr. Josefem Šlerkou, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře, Nerudova ul. č. 37, 500 02 Hradec

Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. května 2019, č. j. KUKHK-12805/SKZ/2019-2

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný změnil k odvolání žalobce výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Městského úřadu Nové Město nad Metují, ze dne 13. 3. 2019, sp. zn. Přest. 26/13781/2019/OVV/Smrco, č. j. NMNM/15243/2019/OVV/Smrco, Ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

2. Napadeným rozhodnutím tak byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou následujících přestupků.
3. Podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“), byl shledán vinným z přestupku, kterého se dopustil tím, že jako strážník Městské policie Dobruška vykonával službu ve dnech 22. 5. 2018, 25. 5. 2018, 26. 5. 2018, 28. 5. 2018, 1. 6. 2018 a 3. 6. 2018, kdy při výkonu služby nosil zbraň a střelivo, které byly ve vlastnictví držitele zbrojní licence (Město Dobruška), ačkoliv platnost jeho zbrojního průkazu č. X s oprávněním pro skupiny A, B, D, E zanikla dne 3. 5. 2018. Tedy jako fyzická osoba z nedbalosti nosil zbraň a střelivo v rozporu s § 8 zákona o zbraních.
4. Zároveň byl tímto rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 76b odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, kterého se dopustil tím, že jako zbrojář držitele zbrojní licence (Město Dobruška) ve dnech 4. 5. 2018, 5. 5. 2018, 6. 5. 2018, 22. 5. 2018, 25. 5. 2018, 26. 5. 2018, 28. 5. 2018, 1. 6. 2018 a 3. 6. 2018, kdy vykonával službu jako strážník Městské policie Dobruška, vydal sám sobě zbraň a střelivo, ačkoliv platnost jeho zbrojního průkazu zanikla dne 3. 5. 2018, tedy jako zbrojář z nedbalosti vydal zbraň nebo střelivo v rozporu s § 40 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních.
5. Za spáchání uvedených přestupků byla obviněnému uložena podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 76 odst. 3 písm. a) a § 76b odst. 7 písm. a) zákona o zbraních, v souvislosti s § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, pokuta ve výši 1 500 Kč.

II. Obsah žaloby

6. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. V podané žalobě nejprve shrnul přestupková jednání, z nichž byl shledán vinným, a zopakoval výroky napadených rozhodnutí správních orgánů, s jejichž závěry se neztotožňuje.
7. Poukázal dále na příkazní řízení, které s ním bylo vedeno pro porušení 76a odst. 8 písm. d) zákona o zbraních. Přestupku se v tomto případě dopustil tím, že neodevzdal zbrojní průkaz č. X, pro skupiny A, B, D, E, s platností do dne 3. 5. 2018, spolu se zbraněmi a průkazy zbraní, jichž byl držitelem, a to do 10 pracovních dnů ode dne zániku platnosti zbrojního průkazu, tedy nejpozději do dne 18. 5. 2018. Tuto svou povinnost totiž splnil až dne 13. 6. 2018. Správní orgán I. stupně jej proto shledal příkazem ze dne 11. 7. 2018, č. j. NMNM/8092/2018/Smrco (dále jen „Příkaz“), vinným, že z nedbalosti v rozporu s § 29 odst. 1 písm. j) zákona o zbraních, neodevzdal příslušnému útvaru policie do 10 pracovních dnů po zániku platnosti zbrojního průkazu podle § 26 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, neplatný zbrojní průkaz, přičemž neodevzdal ani zbraně a průkazy zbraní, kterých byl držitelem. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 300 Kč, kterou uhradil. (přílohou k podané žalobě byl i předmětný Příkaz).
8. Žalobcem byla v podané žalobě vznesena pouze jedna stěžejní námitka. Tvrdí totiž, že citovaným Příkazem byl již za nyní projednávané přestupky řádně potrestán, a to pokutou ve výši 300 Kč, kterou uhradil. Má tak za to, že podstatou věci je umělé rozdělení jednoho a téhož skutku, které má však v případě žalobce citelné důsledky.

9. Doplnil, že jelikož je zaměstnán jako policista, podléhá zákonu č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), který určuje, že strážníkem obecní policie může být pouze osoba spolehlivá. (Ne)spolehlivost strážníka je vymezena v ustanovení § 4b odst. 1 písm. g) zákona o obecní policii, který stanovuje, že: *„Spolehlivým pro účely tohoto zákona není ten, kdo byl v posledních 3 letech opakovaně pravomocně uznán vinným z přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku podle zákona o zbraních.“* Žalobce tak jednání správního orgánu I. stupně považuje za přísné a nespravedlivé a je toho názoru, že byla porušena zásada ne bis in idem.
10. Má rovněž za to, že je to právě i časová souvislost, která měla vést správní orgány k tomu, aby toto jediné jednání uměle nerozdělovaly, jelikož projednávané přestupky vešly ve známost nejpozději dne 6. 6. 2018 (dnem jejich oznámení) a Příkaz byl vydán dne 11. 7. 2018. O projednávaných přestupcích však bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto až 13. 3. 2019 (přílohou žalobce doložil informaci o pokračování řízení o přestupcích z moci úřední ze dne 4. 3. 2019).
11. V závěru žaloby bylo žalobcem konstatováno, že jednání je třeba posuzovat i z hlediska dobrých mravů. Žalobce se cítil být v práci šikanován svým nadřízeným. Byl to také on (nadřízený), kdo dne 6. 6. 2018 oznámil předmětné přestupkové jednání. Žalobce však v době, kdy skončila platnost zbrojního průkazu (dne 3. 5. 2018), žil v dobré víře, že se tomu ještě nestalo. Na své pochybení byl upozorněn až výzvou Policie ČR k odevzdání zbrojního průkazu a zbraní. Do té doby je při výkonu služby používal (žalobce v tomto směru předložil soudu článek z tisku – Dobrušského zpravodaje a výzvu k odevzdání zbrojního průkazu ze dne 31. 5. 2018). Co se týče společenské škodlivosti jeho jednání, žalobce je toho názoru, že správní orgány zaujaly k jeho důsledkům nepřiměřené stanovisko. Zvláště pak proto, že zbraně nosil pouze ve výkonu služby, kdy chránil klid, pořádek a osobní integritu občanů Dobrušky.
12. V podrobnostech se krajský soud vyjádří k citovaným žalobním bodům v části V. tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich meritorním vypořádáním, ostatně jejich obsah je oběma stranám sporu dobře znám.
13. Žalobce závěrem navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 2. 7. 2019 v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zejména na str. 4 – 6, kde se zabýval otázkou totožnosti skutku a námitce dvojího postihu pro tutéž věc.
15. K námitce, že se správní orgány neměly dostatečně zabývat aspektem společenské škodlivosti, podotkl, že ani ta nemůže obstát a odkázal v tomto směru na rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 7). Žalovaný poukázal rovněž na to, že správní orgán vyhodnotil společenskou škodlivost jako nezanedbatelnou, přičemž své závěry odvozoval od charakteru porušeného objektu přestupku. Jednání žalobce zároveň nespatořoval jako „hraniční“, tedy v tom smyslu, že by žalobce porušil předpisy na úseku zbraní pouze nepatrným způsobem (např. zbraně nosil při sobě pouze několik hodin). Žalovaný konstatoval, že správní orgány nejednaly svévolně a své závěry dovozovaly z jednoznačných pravidel zákona.

16. Námitka, že žalobce nosil zbraň pouze ve výkonu služby, také byla vypořádána v napadeném rozhodnutí (na str. 9).
17. Žalovaný proto uzavřel, že žalobce nebyl na svých právech zkrácen. Navrhl tedy žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobce

18. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 22. 7. 2019. Konstatoval, že správní orgán nevnímá podstatu věci i v širších souvislostech, které by mohly mít ve vztahu k žalobci vážné následky. Má za to, že bylo vydáno takové rozhodnutí, které způsobuje hrozbu ztráty jeho zaměstnání. Z tohoto důvodu shledal postup správního orgánu v rozporu s dobrými mravy, jelikož jednání žalobce bylo „lehce odstranitelné opomenutí“.
19. Zopakoval, že stále nerozumí tomu, proč nebylo rozhodnuto o obou událostech jediným rozhodnutím. V tomto směru doplnil, že: *„jestliže existuje skutek, který má jednotící prvek, a sice držení zbrojního průkazu a držení zbraní, aniž by pachatel pro opomenutí věděl, že jedná již protiprávně, pak jde o jedno jediné jednání - skutek, byť má různá místa spáchání a různé varianty jednání. Stále jde o skutek týž.“* Tomuto postupu svědčilo i to, že správní orgán I. stupně o nich měl povědomí již v době rozhodování v příkazním řízení.
20. Žalobce se zároveň neztotožňuje s judikaturou, na níž odkazoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, a shrnul, že ve skutkové podstatě prvního rozhodnutí (vydaného v příkazním řízení) je popis protiprávního jednání, za které byl žalobce postižen. Tento popis v sobě zahrnuje jak neodevzdání zbrojního průkazu, tak neodevzdání zbraní. Bez tohoto skutku by se nemohl pachatel – žalobce dopustit ani dalších skutků, které jsou předmětem druhého obvinění. Podstatu věci tak žalobce shledává v tom, za co byl již postižen prvním rozhodnutím (Příkazem).
21. Své vyjádření zakončil konstatováním, že jakmile se dozvěděl, že jedná protiprávně, od tohoto jednání upustil. Svým zaměstnavatelem navíc nebyl zproštěn funkce – zbrojíře. Žalobce se rovněž zamyslel nad tím, že je zbrojír pouze jedné osobě, sám sobě, a s tím spojenou otázkou odpovědnosti.
22. Setrval na závěrech a žalobním tvrzení tak, jak bylo učiněno v podané žalobě.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem souhlasil výslovně a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

A. Skutkový stav věci

24. Dne 22. 10. 2018 obdržel Městský úřad Dobruška od Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje oznámení o podezření ze spáchání přestupků na úseku zbraní a střeliva podle § 76 odst. 1 písm. a) a podle § 76b odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, kterých se měl ve dnech 4. 5. 2018, 5. 5. 2018, 6. 5. 2018, 22. 5. 2018, 25. 5. 2018, 26. 5. 2018, 28. 5. 2018, 1. 6. 2018 a 3. 6. 2018 dopustit žalobce.

25. Přestupkové řízení bylo zahájeno dne 5. 12. 2018, kdy bylo tehdejšímu zmocněnci žalobce, Mgr. P. N., doručeno oznámení o zahájení řízení. Na základě námítky podjatosti následně nadřízený správní orgán (žalovaný) usnesením ze dne 24. 1. 2019, pověřil k projednání a rozhodnutí věci podřízený správní orgán - Městský úřad Nové Město nad Metují, Odbor správní, Oddělení vnitřních věcí – správní orgán I. stupně.
26. Správní orgán I. stupně vyrozuměl zmocněnce obviněného, že pokračuje v přestupkovém řízení, a že nařídil na den 11. 3. 2019 ústní jednání. Správnímu orgánu I. stupně byl posléze doručen dne 1. 3. 2019 přípis, v němž odvolal plnou moc pro Mgr. P. N. a zároveň zmocnil k zastupování ve výše uvedené přestupkové věci JUDr. Josefa Šlerku. K ústnímu jednání dne 11. 3. 2019 se dostavil žalobce a JUDr. Pavel Pokorný, který předložil substituční plnou moc, kterou ho zmocnil k zastupování JUDr. Josef Šlerka (viz správní spis - Přest. 26/13781/2019/OVV/Smrco Č.j.: NMNM/15243/2019/OVV/Smrco, str. 3).
27. Správní orgán provedl důkaz výsledkem obviněného (žalobce). Ten uvedl, že: „*mu nejde do hlavy to, že když už mu byla udělena jedna pokuta, že má být za jednu chybu trestaný několikrát*“. K dotazům správního orgánu poté doplnil, že je pravda, že byl držitelem zbrojního průkazu č. X s oprávněním pro skupiny A, B, D, E s platností do dne 3. 5. 2018. To, že platnost jeho zbrojního průkazu zanikla, zjistil, když ho na to upozornila Policie ČR dopisem, že má odevzdat zbrojní průkaz a zbraně. To bylo dne 6. 6. 2018, kdy převzal výzvu Policie ČR, Odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, pracoviště Náchod, k odevzdání zbrojního průkazu, zbraní, průkazu zbraní a střeliva. Na tuto situaci reagoval tak, že ihned volal veliteli městské policie a místostarostovi města, který řídil činnost městské policie. V práci také přestal do služby fasovat zbraň. Od toho dne sloužil beze zbraně. Nikdo ze strany zaměstnavatele k tomu nic neměl. Následně si udělal nový zbrojní průkaz a poté sloužil opět se zbraní. V té době již nebyl zbrojířem, proto mu zbraň vydala i jiná osoba. K tomu, že podle kopie listů č. 67 až 71 z knihy výdeje a příjmu zbraní, používanou Městskou policií Dobruška, nacházející se v oznámení přestupku, měl ve dnech 4. 5. 2018, 5. 5. 2018, 6. 5. 2018, 22. 5. 2018, 25. 5. 2018, 26. 5. 2018, 28. 5. 2018, 1. 6. 2018 a 3. 6. 2018 převzít jako strážník městské policie zbraň a střelivo a vykonávat s nimi službu uvedl, že s tímto souhlasí. K tomu, že byl ode dne 5. 6. 2015 do dne 6. 6. 2018 ustanoven držitelem zbrojní licence, tedy městem Dobruška, jako zbrojíř podle zákona o zbraních, uvedl, že to tak asi je. K tomu, že ve dnech 4. 5. 2018, 5. 5. 2018, 6. 5. 2018, 22. 5. 2018, 25. 5. 2018, 26. 5. 2018, 28. 5. 2018, 1. 6. 2018 a 3. 6. 2018 byl zaměstnavatelem, tedy městem Dobruška, ustanovený zbrojíř a v těchto dnech vydal sám sobě (jako fyzické osobě) zbraň a střelivo, uvedl, že to udělal nevědomky. Své jednání potvrdil.
28. Doplnil přitom, že každý policista byl zbrojířem sám sobě. Nyní už slouží v Náchodě u městské policie. Zbrojní průkaz nosil během služby u sebe, byl vystaven na dobu 5 let. V době, kdy se incident stal, stavěl dům, měl těhotnou manželku a úplně mu utekl fakt, že mu propadl zbrojní průkaz. Dále byl proveden důkaz listinou – protokolem o výsledku kontroly Policie ČR, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Hradec Králové, ze dne 3. 10. 2018, když samotná kontrola proběhla u držitele zbrojní licence, tedy Města Dobruška, dne 26. 9. 2018.
29. Následně bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z výše uvedených přestupků, pokuta mu byla uložena ve výši 2 000 Kč a byla mu uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce podal proti

tomu rozhodnutí odvolání, v němž vznesl v podstatě shodné námitky, jako v žalobě. Zejména konstatoval, že byl za týž skutek potrestán dvakrát. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jak je shora uvedeno.

B. Právní závěry

30. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
31. Krajský soud k tomu dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
32. Nadepsaný soud po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba není důvodná**, a to z následujících důvodů.
33. Žalobce brojil proti tomu, že byl shledán vinným z několika přestupků, přičemž má za to, že veškerá jeho protiprávní jednání naplňovala totožnost pouze jednoho skutku, ve smyslu ustanovení § 76a odst. 8 písm. d) zákona o zbraních. Správní orgány tak měly shledat žalobce vinným pouze jednou, a to na základě výše uvedeného ustanovení. Dle žalobce tak došlo k nezákonnému dělení totožného přestupkového jednání a tím i porušení zásady ne bis in idem.

34. Z důvodu vyšší přehlednosti soud opakuje, že žalobce byl nejprve shledán správním orgánem I. stupně vinným dle ustanovení § 76a odst. 8 písm. d) zákona o zbraních (Příkazem ze dne 11. 7. 2018, č. j. NMNM/8092/2018/Smrco), že z nedbalosti v rozporu s § 29 odst. 1 písm. j) zákona o zbraních neodevzdal příslušnému útvaru policie do 10 pracovních dnů po zániku platnosti zbrojního průkazu podle § 26 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, neplatný zbrojní průkaz, přičemž neodevzdal ani zbraň a průkazy zbraní, kterých byl držitelem. Pro úplnost soud doplňuje, že mu v tomto řízení nepřísluší, aby přezkoumával toto konkrétní rozhodnutí o přestupku, neboť to není předmětem jeho přezkumu. Konstatuje dále, že se ovšem jedná o pravomocné rozhodnutí orgánu veřejné moci, takže mu svědčí presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy (viz např. bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128). Soud má tak za legitimní, pokud bude v tomto řízení vycházet i ze závěrů v Příkazu vyslovených.
35. Napadeným rozhodnutím byl žalobce dále shledán vinným z dalších dvou přestupků, a to dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, kdy při výkonu služby nosil zbraň a střelivo, ačkoliv platnost jeho zbrojního průkazu zanikla. Tedy jako fyzická osoba z nedbalosti nosil zbraň a střelivo v rozporu s § 8 zákona o zbraních. Zároveň byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 76b odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, kterého se dopustil tím, že jako zbrojř držitele zbrojní licence vydal sám sobě zbraň a střelivo, ačkoliv platnost jeho zbrojního průkazu zanikla dne 3. 5. 2018, tedy jako zbrojř z nedbalosti vydal zbraň nebo střelivo v rozporu s § 40 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních.
36. Žalobce nijak nerozporoval skutková zjištění, která učinil správní orgán I. stupně. Přiznal, že platnost jeho zbrojního průkazu zanikla, že jej neodevzdal ani do deseti dnů od zániku jeho platnosti, a že v době, kdy jeho zbrojní průkaz pozbyl platnosti (tedy v době, kdy nedisponoval žádným platným zbrojním průkazem) nosil při sobě zbraň a střelivo. V této době také z pozice zbrojře tuto zbraň a střelivo sám sobě opakovaně vydal. Je zároveň nesporné, že tuto protiprávní činnost konal v souvislosti s výkonem svého povolání a pouze v době, kdy byl ve službě (viz výše).
37. Krajský soud uvádí, že zákon o zbraních upravuje v hlavě páté, dílu prvním, přestupky na úseku zbraní a střeliva. U přestupků, které se týkají fyzických osob, lze naznat několik shodných prvků. Za všechny přestupky lze uložit pouze peněžitý trest a zákon také u žádného z přestupků fyzických osob nevyžaduje zavinění ve formě úmyslu. Pro vznik odpovědnosti za přestupek tak postačuje zavinění ve formě nedbalosti.
38. Přestupku dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních se dopustí fyzická osoba, která vlastní, drží nebo nosí zbraň nebo střelivo v rozporu s § 8 zákona, tedy aniž by současně byla držitelem zbrojního průkazu nebo zbrojní licence. Pachatel přestupku není speciálním subjektem v pravém slova smyslu, množina potenciálních pachatelů je pouze omezena v tom směru, že se nejedná o držitele příslušných oprávnění (na ně totiž pamatují další ustanovení zákona o zbraních). Subjektem je tak pouze ten, jemuž nesvědčí žádný právní titul, který by jej opravňoval se zbraní disponovat. Objektem je v tomto případě řádný výkon státní správy, resp. řádný výkon veřejné správy nad držením zbraní a střeliva. Individuálním objektem ustanovení § 76 odst. 1 je pak řádné plnění veřejnoprávních povinností vyplývajících ze zákona, konkrétně tedy ustanovení § 8, které zajišťuje, aby se zbraněmi nedisponovala a nemanipulovala osoba, která není ze

strany veřejné moci známým subjektem. Dlužno dodat, že jednání je možno spáchat nejen konáním, ale rovněž opomenutím.

39. Příkladem naplnění skutkové podstaty přestupku § 76 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních může být právě situace, v níž se ocitl žalobce. Tedy případ, kdy dosavadní držitel zbrojního průkazu či licence po zániku těchto oprávnění (například z důvodu plynutí času) nepostupoval v souladu s dalšími ustanoveními zákona o zbraních (například dle ustanovení § 13 zákona o zbraních). Zbraň neodevzdal a posléze ji opětovně, v době výkonu služby strážníka, využíval. Tedy s ní disponoval, ač mu k těmto úkonům zanikl právní titul. Je třeba si uvědomit, že za dané situace míří skutková podstata právě na dobu, která následovala až poté, co již nebylo možno na žalobce nazírat jako na toho, jenž je držitelem zbrojního průkazu. Pachatel přestupku (žalobce) tak nebyl speciálním subjektem v pravém slova smyslu a ke spáchání tohoto přestupku nebylo vyžadováno nic jiného, než absence platného oprávnění se zbraní nakládat – platného zbrojního průkazu.
40. Ve světle projednávané věci lze dát za pravdu žalovanému, který dovedl, že zákon o zbraních toleruje po dobu 10 pracovních dní držení či nošení zbraní a střeliva bez platného zbrojního průkazu. Tato lhůta však žalobci marně uplynula dne 18. 5. 2018. Žalobce posléze dne 22. 5. 2018, 25. 5. 2018, 26. 5. 2018, 28. 5. 2018, 1. 6. 2018 a 3. 6. 2018 opakovaně přebíral zbraně a střelivo a po skončení služby je opětovně vracel. Na další využívání zbraně a střeliva tak již bylo třeba nazírat jako na rozporné s ustanovením § 8 zákona o zbraních. Jednalo se totiž o opakovaný protiprávní stav, který žalobce svým chováním sám vyvolal, byť v nedbalosti. Jednání pachatele bylo žalovaným vyhodnoceno jako jeden skutek a jeden pokračující přestupek ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Se závěry žalovaného se krajský soud ztotožňuje a odkazuje v tomto dále na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný této problematice podrobně věnoval.
41. Krajský soud v tomto směru ještě podotýká, že prvoinstanční správní orgán vyhodnotil počátek protiprávního jednání již dnem 4. 5. 2018 a následně všemi dalšími dny, kdy byl žalobce přítomen ve službě a zároveň využíval zbraň. Žalovaný však správně změnil jeho výrok v tom směru, že pokračující přestupek shledal pouze v těch případech, které nastaly právě až po dni 18. 5. 2018, tedy v době, kdy již žalobci nesvědčil žádný titul k tomu, aby se zbraní mohl disponovat. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí nedostatky rozhodnutí prvostupňového zcela napravil. Protože rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří jeden celek (srov. snesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80), neměla vada rozhodnutí správního orgánu I. stupně vliv na zákonitost rozhodnutí jako celku.
42. Krajský soud dále upozorňuje, že přestupky ve smyslu ustanovení § 76a a násl. naopak směřují k činnostem, kterých se dopustily konkrétní subjekty tím, že porušily povinnost jim uloženou zákonem.
43. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 76a odst. 8 písm. d) zákona o zbraních (jak se podává z Příkazu) které stanovuje, že: „*Držitel zbrojního průkazu skupiny A až E se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 29 odst. 1 písm. j) po zániku platnosti zbrojního průkazu podle § 26 odst. 1 písm. a), c) nebo e) anebo podle § 26 odst. 2 neodevzdá neplatný zbrojní průkaz, neodevzdá zbraně, střelivo, bezdýmný prach, zápalky, zakázané doplňky zbraně nebo průkazy zbraně, je-li jejich držitelem.*“ Jednáním, které bylo vyhodnoceno jako nedbalostní, tak žalobce naplnil skutkovou podstatu tohoto přestupku

již tím, že porušil povinnost, jež mu byla stanovena ustanovením § 26 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, a to ve spojení s ustanovením § 29 odst. 1 písm. j) téhož zákona. Naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku nastalo po uplynutí doby platnosti zbrojního průkazu (§ 26 odst. 1 písm. a/ zákona o zbraních), neboť žalobce do 10 pracovních dnů od zániku jeho platnosti neodevzdal příslušnému útvaru policie zbrojní průkaz, průkaz zbraně, zbraň, střelivo a zakázaný doplněk zbraně (§ 29 odst. 1 písm. j/ téhož zákona). Zbrojní průkaz žalobce č. X, pro skupiny A, B, D, E byl platný do dne 3. 5. 2018. Při zvážení dalších 10 pracovních dní, které mohl využít k odevzdání shora uvedeného, došlo k dokonání přestupku dne 18. 5. 2018.

44. Lze naznat, že množina pachatelů je ustanovením § 76a odst. 8 písm. d) zákona o zbraních omezena pouze a jedině na ty, kteří disponují zbrojním průkazem a porušili povinnost, jež byla uložena v ustanovení § 26 zákona o zbraních. Obecným objektem, který předmětné ustanovení chrání, je řádný výkon veřejné správy, druhovým objektem je pak objekt společný celé skupině norem na úseku zbraní a střeliva, tedy řádný výkon veřejné správy nad držením zbraní a střeliva. Individuálním objektem ustanovení § 76a odst. 8 písm. d) je řádné plnění veřejnoprávních povinností vyplývajících ze zákona, konkrétně ustanovení § 26 zákona o zbraních (potažmo § 29 téhož zákona), které zajišťují, aby zbraně byly drženy pouze kvalifikovanými a vykonavateli veřejné moci známými subjekty. Z podstaty věci se rovněž jedná o jednorázové nesplnění konkrétní povinnosti, přičemž nelze usuzovat z logiky věci o pokračujícím či trvajícím přestupku, jak tomu bylo v předchozím případě. Je zcela zřejmé, že skutkové podstaty obou konstatovaných přestupků míří na rozdílná delikttní jednání.
45. Tento závěr lze učinit i ohledně přestupku dle ustanovení § 76b zákona o zbraních. Přestupek, který je vymezen touto skutkovou podstatou, cílí na jiný právní zájem. V tomto případě se jedná o plnění úkolů v rámci svěřeného souboru práv a povinností dle zákona o zbraních, který daná osoba nabyla. Opět se v tomto případě bude jednat o konkrétní subjekt (pachatele) přestupku. Je to právě osoba zbrojře, která je jediná nadána právy a povinnostmi ve smyslu ustanovení § 40 zákona o zbraních. Objektem, který dotčené ustanovení chrání, je tak výkon řádné správy nad těmito povinnostmi, tedy těmi, které vymezuje § 40 zákona o zbraních. Bylo postaveno najisto, že žalobce byl v době spáchání přestupku (viz výše) zbrojířem a zastával tuto funkci sám vůči sobě. Krajský soud, stejně jako žalovaný, spatřuje toto organizační opatření tehdejšího zaměstnavatele žalobce ne zcela vhodným, ale to na právním hodnocení věci nemůže nic změnit. Porušením ustanovení § 40 zákona o zbraních totiž došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty ustanovení § 76b zákona o zbraních a žalobce je oprávněně vinen i z tohoto přestupku. Jelikož se této problematice věnoval žalovaný zcela vyčerpávajícím způsobem, přičemž s jeho závěry se ztotožňuje i nadepsaný soud, odkazuje v tomto na znění napadeného rozhodnutí, a to konkrétně na str. 5- 6.
46. Krajský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalovaný rozhodl zákonným způsobem. Namítaná časová návaznost jednotlivých činů neznamená vždy bez dalšího, že se jedná o jeden totožný skutek. V případě žalobce bylo třeba nejprve zvážit jednotlivé skutkové podstaty přestupků a to zejména subjekt a objekt přestupků, které byly v tomto případě rozdílné. O porušení zásady ne bis in idem tedy v jeho případě nemohla být řeč. Na této skutečnosti ničeho nezměnily ani žalobcem předložené materiály (přílohy k žalobě), které v tomto směru nevnesly (a nemohly vnést) do věcného posouzení napadeného rozhodnutí žádné nové a relevantní skutečnosti.

47. Zároveň nadepsaný soud doplňuje, že žalobcem namítaná absence posouzení společenské škodlivosti jeho jednání nemůže rovněž obstát. Soud v tomto směru podotýká, že zpravidla bývá již naplněním formální stránky přestupku naplněna zároveň i jeho stránka materiální. K tomu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 - 28: „Podle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu [...] Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“ Krajský soud doplňuje, že žalovaný se této problematice věnoval na straně 9 napadeného rozhodnutí, a vzhledem k citovaným judikatorním závěrům, dostatečně. Pečlivěji však otázku společenské škodlivosti zvažoval správní orgán I. stupně, a to na straně 7 svého rozhodnutí. Nelze tak dát za pravdu žalobci, že by stran těchto úvah zůstaly správní orgány něčemu dlužny.
48. Co se týče námitky, kterou žalobce vznesl již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, tedy že Příkaz neobsahuje místo spáchání přestupku, krajský soud znovu opakuje, že toto rozhodnutí není předmětem přezkumu v tomto soudním řízení, proto se k této problematice nebude dále vyjadřovat. Stran argumentace, že je to rovněž místo spáchání přestupku, které může být pojitkem pro to, aby byly jednotlivé skutky shledány jako totožné, soud konstatuje, že žalobce má ve svém tvrzení částečně pravdu, avšak, jak již bylo vysvětleno výše, klíčovým je vždy zařazení skutku pod odpovídající skutkovou podstatu protiprávního jednání, která sleduje ochranu určitého konkrétního právního zájmu. Otázka místa spáchání přestupku je ze své podstaty druhotná a slouží zejména k tomu, aby byly jednotlivé přestupky dostatečně konkretizovány a nedošlo tak k jejich záměně s jinými. Ani tato skutečnost nemůže bez dalšího prokazovat totožnost skutku (srov. napadené rozhodnutí, č.l. 7).
49. Krajský soud uzavírá, že žalobce se svým jednáním (byť v nedbalosti) dopustil třech deliktů jednání, přičemž u těch, která jsou projednávána v této věci, mu hrozila pokuta do výše 50 000 Kč. Soudu je přitom s podivem, že z pozice městského strážníka nevěnoval větší pozornost jemu svěřeným povinnostem, a to za situace, kdy je to právě on, kdo by měl dbát na řádný výkon veřejné správy. Zároveň však souhlasí se závěry správních orgánů, že přestupků se dopustil pouze v souvislosti s plněním funkce strážníka, tedy v době, kdy zbraň sloužila jako součást jeho služební výstroje. Nadepsaný soud má za to, že žalovaný přihlédl i k dalším okolnostem, které mohly mít vliv na ukládání výše pokuty (viz str. 8 napadeného rozhodnutí), a to v rozsahu, jenž byl opakovaně předestřen Nejvyšším správním soudem (např. již v jeho rozsudku ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004 – 51). Pokuta ve výši 1 500 Kč, která byla žalobci uložena, je v daném případě adekvátní a dlužno dodat, že pro žalobce dle mínění soudu i velice příznivá.
50. S ohledem na závěry shora uvedené tak krajskému soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
51. Obiter dictum soud podotýká následující. Korektiv dobrých mravů, na který žalobce rovněž poukazoval, se omezuje na soukromé právo; subjektivní práva veřejná (a rovněž povinnosti) jsou však garantována zákonem a není možno odeprít jim ochranu s odůvodněním, že jejich výkon odporuje dobrým mravům. Soudu zároveň nepřisluší

zvažovat, predikovat a brát v potaz možné dopady na další soukromý život žalobce. Nicméně poukazuje na fakt, že zamítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného ještě bez dalšího neznamená, že by žalobce neměl být shledán spolehlivým ve smyslu ustanovení § 4b zákona o policii, a tedy nesplňovat podmínky pro výkon funkce strážníka dle § 4 téhož zákona.

VI. Náklady řízení

52. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. listopadu 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce